

Епілог

Леся Українка

Хто не жив посеред бурі,
той ціни не знає силі,
той не знає, як людині
боротьба і праця милі.

Хто не жив посеред бурі,
не збагне журби безсилля,
той не знає всеї муки
примусового безділля.

Як я заздрила тим людям,
що не мали відпочинку,
поки їх нелюдська втома
з ніг валила на часинку!

День і ніч — вони на варті, —
довгий труд, коротка зміна.
День і ніч — вони в роботі,
аж німіли руки й спина.

Певне, їм тоді здавалось,
що немає гірше муки...
Ох, борці, якби ви знали,
що то є безсилі руки!

Що то є — лежати тихо,
мов сумний розвиток долі,
і на ласку здатись бурі
та чужій сназі і волі.

Що ж зосталося такому?
Тільки думати-гадати...
Ви, борці, прийміть сі думи.
Більш не маю що вам дати.

15-21/1 1911.
Чорне море коло Анатолії